

Arrest

nr. 240 452 van 3 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. LOYENS
Henry Fordlaan 47
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat K. LOYENS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 29 april 2018, verklaart er zich op 21 mei 2018 een eerste maal vluchteling.

Nadat verzoeker niet kwam opdagen voor zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 september 2018 en hij werd geacht afstand te hebben gedaan van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, verklaart verzoeker zich op 7 oktober 2019 een tweede maal vluchteling.

1.2. Op 15 april 2020 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 16 april 2020 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Z.Q.Z., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Yargul, gelegen in het district van de provinciehoofdstad Asadabad van de provincie Kunar. U bent Pashtou en soennitisch moslim. U heeft een vrouw, H., en 7 kinderen.

U ging naar school tot de negende graad en toen de veiligheidssituatie in Afghanistan het toeliet volgde u nog avondschool. U begon als arbeider te werken op een basis van de Amerikanen in Tupchi. Daar werkte u voor twee jaar en hielp met metsen, schilderen, pleisteren etc. Vervolgens veranderde u van locatie en werd u voor drie jaar gestationeerd op de Amerikaanse basis van Sarkano. Na een opleiding van drie of zes maanden in allerlei klussen, hielp u daar eerst met het vullen van de "hesco's", grote zakken met vuil die als beschermingswand dienen, het opbouwen van de eetzaal etc. Daarna werkte u als hulp in de keuken. U deed de afwas, zorgde voor de saladebar, voor ijs, u maakte ook koffie en ijskoffie.

Nadat u anderhalf jaar aan het werk was op de basis van Sarkano ontving u thuis een telefoontje van onbekende personen. Hierin werd u gevraagd om vergif te doen in het eten van de buitenlanders. Indien u dit niet zou doen, zouden ze u vermoorden. U weigerde. Nadat u twee maal was opgebeld door deze personen werd er op een dag onderweg naar uw werk in Sarkano, voorbij de controlepost, op uw auto geschoten. U kon echter ontkomen. Nadat u nog zo'n anderhalf jaar na het eerste telefoontje op de basis had gewerkt, stopte u met uw job. In tussentijd hadden onbekende mensen in de nacht ook stenen op uw huis gegooid. U begaf zich naar Jalalabad om daar onder te duiken bij vrienden. Vervolgens verbleef u ook nog zes of zeven maanden voor uw vertrek ondergedoken in Kabul. Uw familie kwam met u mee naar Kabul. Net voor uw vertrek naar Kabul kreeg u opnieuw een telefoontje van die personen, waarna u uw simkaart brak. U stuurde uw gezin terug naar het dorp en besloot het land te verlaten.

U regelde een paspoort en een visum voor Iran. Nadat u dit paspoort had opgehaald in Jalalabad, nam u het vliegtuig van Kabul naar Teheran. Daarna reisde u via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië en enkele onbekende landen naar Hongarije, waar u op 28 mei 2015 een aanvraag om internationale bescherming indiende. U verliet Hongarije echter en reisde verder naar Duitsland. In Duitsland diende u op 8 juli 2016 een verzoek om internationale bescherming in. U kreeg echter een negatieve beslissing inzake uw verzoek op 8 mei 2017. Hierna reisde u verder naar België, waar u aankwam op 29 april 2018. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 21 mei 2018. U werd opgeroepen om zich aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 13 september 2018. U kwam niet opdagen en gaf hieraan geen gevolg binnen de vijftien dagen. Bijgevolg werd er geacht dat u afstand had gedaan van uw asielaanvraag. Op 7 oktober 2019 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U vreest nog steeds gedood te worden door de terroristen wegens uw job voor de buitenlanders. Uw gezin verblijft 's nachts niet in het eigen huis uit schrik voor uw belagers.

Ter staving van uw verzoek legde u de kopieën van volgende documenten voor: uw taskara, een inentingsbewijs, twee loonbrieven, zes certificaten van uw job en een certificaat van een opleiding, en een overzicht van de opleidingen die u volgde en de jobs die u uitoefende. De originele van deze documenten bevinden zich in Duitsland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de verklaringen die u aflegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat deze niet aantonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Zo verklaarde u dat u vroeger mentale problemen had en dat deze na een val in het opvangcentrum terug erger geworden zijn (zie document Bijkomende vragen in het kader van overname). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u problemen heeft met uw mentale gezondheid, en u zich hierdoor zaken niet herinnert (CGVS, p.16). U kunt echter niet aangeven welke mentale problemen u juist ondervindt (zie document Bijkomende vragen in het kader van overname). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u dat u keelpijn en schouderpijn heeft en soms ook buiten adem raakt (CGVS, p.20). Verder geeft u aan dat u hier in België niemand ziet voor uw mentale problemen (CGVS, p.20). Voorts legt u ook geen enkel attest of document voor die deze geheugen- of mentale problemen kunnen staven. Bovendien zijn uw verklaringen tussen uw verzoek om internationale bescherming in België en dat in Duitsland coherent te noemen, wat toch een indicatie is dat uw mentale problemen niet dermate ernstig zijn dat ze uw capaciteiten om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud beïnvloeden (zie map

landeninfo, document 3, dossier Duitsland). Bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud op 6 februari 2020 op het CGVS werd u gevraagd of u zich goed voelde om het interview verder te zetten (CGVS, p.3). Hierop antwoordde u bevestigend (CGVS, p.3). Verder werd u meegedeeld dat u zeker moest melden wanneer u zich niet goed zou voelen en ook een pauze mocht vragen (CGVS, p.3). Ook op het einde werd opnieuw gevraagd of u zich tijdens het interview goed voelde, waarop u zei ja, ik ben fit (CGVS, p.30). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd door u geen melding gemaakt van ongemakken. Ook het CGVS kon dergelijke noden niet vaststellen in uw hoofde tijdens het persoonlijk onderhoud op 6 februari 2020.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door de u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Ook heeft u geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de terroristen (waarmee u de taliban bedoelt), daar u voor de buitenlanders werkte. U moest voor hen buitenlanders vergiften gezien u op hun basis werkte maar weigerde hieraan samen te werken. Sindsdien werd u met de dood bedreigd. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Verschillende onlogische en tegenstrijdige elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vrees. Allereerst dient het CGVS op te merken dat uw profiel, dat an sich niet in twijfel wordt getrokken, niet van die aard is dat kan geconcludeerd worden dat u een verhoogd risico op vervolging diende te koesteren. Uw profiel als metser en hulp in de keuken op een Amerikaanse militaire basis waarop u zich beroept voor uw vrees volstaat daarbovenop ook niet voor een toekenning van internationale bescherming. Zoals uit objectieve informatie blijkt zijn er actueel onvoldoende aanwijzingen om te suggereren dat de taliban de motivatie en heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Jalalabad of in andere gebieden buiten hun controle. De prioriteiten en operationele capaciteit van de taliban beperkt zich in de steden tot 'high ranking ANSF (Afghaanse nationale veiligheidsdiensten) officials' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Individuals targeted by armed actors in the conflict, December 2017).

Verder is het een vraagteken hoe de taliban, of zoals u het zegt de terroristen, precies op de hoogte zouden zijn geraakt van uw job. U kunt amper verklaren hoe ze wisten dat u op de basis in Sarkano werkte. Ze noemden op hun radio de namen van de mensen die daar werkten, zo gaf u aan (CGVS, p.24). Dat ze bijgevolg wisten dat u als hulp in de keuken werkte, daar ze u de specifieke opdracht gaven om vergif in het eten te doen, blijft een raadsel en verklaart ook u niet. Het is ook merkwaardig dat de taliban plotseling u, iemand die niet tot hun netwerk behoorde, zouden gecontacteerd hebben om dergelijke daad te plegen. De kans op slagen van dergelijke aanslag is immers gering, aangezien ze er niet op konden vertrouwen dat u werkelijk zou doen wat ze u opdroegen.

Uw bedreigingen zijn gebaseerd op dreigtelefoontjes die u zou ontvangen hebben. Zo zou u verschillende telefoontjes gekregen hebben waarin onbekende personen u vertelden om vergif te doen in het eten van de buitenlanders (CGVS, p.24). Uw verklaringen hieromtrent zijn echter niet eenduidig en de tijdslijn die u aangeeft van de bedreigingen is erg vaag. U werd een eerste maal opgebeld toen u reeds anderhalf jaar aan het werk was in de basis in Sarkano (CGVS, p.24). Ze zouden u in totaal zo'n drie maal opgebeld hebben (CGVS, p.26). Wanneer er in deze tijdsperiode precies bedreigingen werden geuit ten aanzien van uw persoon is niet geheel duidelijk. Eerst verklaarde u dat ze in het eerste telefoontje vertelden over het vergif en dat ze u zouden vermoorden indien u weigerde (CGVS, p.24). Later zegt u dan weer dat ze in het eerste telefoontje geen dreigementen uitten (CGVS, p.25). Een maand later ontving u dan het tweede telefoontje (CGVS, p.25). Hierin zouden ze opnieuw gedreigd hebben u te doden (CGVS, p.25). Later zegt u echter dat u na het tweede telefoontje aangevallen werd en dat daarna de beslissing viel om u te doden (CGVS, p.26). Vervolgens verklaart u: ze bleven maar bellen (CGVS, p.25), alsof u nog vele telefoontjes ontving na het tweede. Nochtans was er daarna nog maar één telefoontje, daar u na het derde telefoontje het land verliet zoals u zelf verklaarde (CGVS, p.26). Het derde telefoontje zou plaatsgevonden hebben zo'n zes maanden voor uw vertrek (CGVS, p.29). Hierna zou u uw simkaart stuk gemaakt hebben. Uit bovenstaande verklaringen is het bijgevolg niet geheel duidelijk wanneer u precies bedreigingen kreeg. Eenduidig zijn uw verklaringen hieromtrent alleszins niet. Dat u niet meer zou weten hoe vaak ze belden, wanneer ze belden en wat ze precies zeiden, doet een afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder is het ook opmerkelijk hoeveel geduld desbetreffende 'terroristen' met u hebben. Zo kon u nog anderhalf jaar verder werken voor de Amerikanen zonder al te grote incidenten. U verklaarde wel dat uw auto beschoten werd (CGVS, p.25). Wanneer dit echter gebeurde, is opnieuw niet duidelijk uit uw verklaringen. Zo werd u gevraagd of u reeds dreigtelefoontjes had gekregen op het moment dat uw auto beschoten werd, waarop u eerst nee antwoordt (CGVS, p.25). Daarna verklaart u echter dat dit schietincident gebeurde na het tweede telefoontje (CGVS, p.25, 26). Verder heeft u omtrent het schietincident niet veel informatie. U zou alleen op de weg geweest zijn, maar eigenlijk heeft u geen idee wie er op uw auto geschoten zou hebben (CGVS, p.27). U gaat ervan uit dat het de terroristen waren, daar u van hen bedreigingen kreeg, maar of u het specifieke target was van deze aanval weet u eigenlijk niet. Ook haalt u aan dat er op een nacht met stenen naar uw huis werd gegooid (CGVS, p.26). U heeft opnieuw echter geen enkel idee wie hiervan de dader zou zijn. Bijgevolg kan eender wie dit gedaan hebben. Verder heeft u ook geen andere bedreigingen gekend van deze terroristen. Zelfs na twee dreigtelefoontjes bleef u gewoon verder werken op de basis in Sarkano, en dit nog voor anderhalf jaar (CGVS, p. 26). Wanneer uw leven echter in die mate bedreigd zou zijn, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u op desbetreffend moment er alles aan zou doen om uw leven in veiligheid te brengen. Dit was blijkbaar niet nodig, daar u gewoon verder in de regio verbleef en uw werkactiviteiten verder zette. Dit doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Ook dat de taliban u na een maand een tweede maal zouden opbellen en vervolgens bijna anderhalf jaar wachten om u opnieuw te contacteren is niet geloofwaardig. Dat ze in tussentijd hun doodsbedreigingen nog niet zouden uitgevoerd hebben, daar u weigerde vergif in het eten van de buitenlanders te doen, is dan ook weinig waarschijnlijk. Wanneer ze er niet slagen bij het beweerde schietincident u te doden, kan ook verwacht worden dat ze een nieuwe poging zouden ondernemen om u aan te pakken. Dit was blijkbaar niet het geval. Dat ze u verder met gerust lieten, dat ze u slechts anderhalf jaar later opnieuw zouden opgebeld hebben, en u daarna geen bedreigingen meer kende, toont aan dat u geen target van deze terroristen was.

Ook het feit dat uw familie nog steeds in de regio verblijft, bevestigt de twijfels aan de geloofwaardigheid van deze problemen. U haalt aan dat uw gezinsleden overdag in uw huis verblijven samen met uw vader, maar 's nachts op een andere plaats (CGVS, p.9, 28). Gevraagd waarom ze zich niet elders vestigen, of bijvoorbeeld in Kabul zijn gebleven nadat u vertrokken was, stelt u dat Kabul ook gevaarlijk is en dat u bang was dat uw kinderen daar ontvoerd zouden worden (CGVS, p.28). Nochtans bestaat dit risico evenzeer in uw dorp Yargul, zo niet nog meer, daar uw vijanden hun locatie in Yargul kennen. U haalt aan dat uw kinderen bedreigd werden in uw dorp en dat er onbekenden naar hen kwamen vragen op school (CGVS, p.9, 10). Gevraagd of er nog andere bedreigingen waren tegen uw familie, vertelt u dat ze gedwongen worden om een boerka te dragen, dat er mensen uit uw regio aangetrokken zijn tot een huwelijk met een minderjarige en ze uw familie daarom dwongen om thuis te blijven (CGVS, p.10). Dit zijn echter algemene praktijken en deze zijn niet gelinkt aan uw persoonlijke vrees voor vervolging in uw hoofde of in die van uw familie. Voor zover aangenomen dat uw familie in Yargul verblijft kan er geen geloof worden gehecht aan de aangehaalde problemen met de taliban. Ze blijven overdag op dezelfde plek, die ondertussen gekend moet zijn bij de terroristen, en 's nachts op een andere. Het is echter niet aannemelijk dat uw vrouw samen met uw zeven kinderen niet gevolgd zouden worden naar hun nachtelijke verblijfplaats, zeker wanneer de terroristen hen iets zouden willen aandoen. Anderzijds acht het CGVS het ook mogelijk dat uw familie nooit terugkeerde naar uw dorp Yargul, en verder in Kabul verblijft maar u dit om bepaalde redenen verzwijgt. In beide gevallen zijn er geen noemenswaardige verdere bedreigingen in hoofde van uw familie. Opnieuw wordt hiermee een afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

De tijdsaanduidingen die u aangeeft omtrent deze periode zijn voorts ook niet correct. Zo stelt u dat er 14 maanden zaten tussen het eerste telefoontje en uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.26). U werkte echter anderhalf jaar verder op de basis na het eerste telefoontje (CGVS, p.26) en verbleef daarna nog zes of zeven maanden in Kabul (CGVS, p.10, 26). Samengeteld zou u bijgevolg nog 23 of 24 maanden in Afghanistan verbleven hebben en niet slechts 14. U hiermee geconfronteerd stelt u dat u 24 maanden ergens anders verbleef, niet in Afghanistan (CGVS, p.26). Gevraagd wat u hiermee bedoelt, stelt u dat u niet weet waar u was en dat u geen informatie heeft (CGVS, p.26). U slaagt er bijgevolg niet in om duidelijkheid te scheppen omtrent uw tijdslijn en blijft zeer vaag. Zo verbleef u ook in Jalalabad voor u naar Kabul ging, maar weet u niet meer hoelang dit was of wanneer (CGVS, p.26). Deze incoherente en vage verklaringen tasten uw geloofwaardigheid verder aan. Dat u geen correct beeld kunt weergeven omtrent de tijdslijn van de periode van de bedreigingen weerlegt verder de vrees in uw hoofde.

Ook de documenten die u voorlegt bevestigen uw verklaringen niet. Enerzijds legt u uw taskara voor. Deze bewijst hoogstens uw nationaliteit en herkomst, die hier niet betwist worden. Het CGVS bemerkt hierbij dat u hier in België een andere taskara voorlegt dan diegene in Duitsland (zie documentenmap, document 1; zie map landeninfo, document 3, p.4). Het is dan ook de vraag hoeveel waarde het CGVS hieraan kan geven. Bovendien blijkt uit beschikbare informatie dat aan Afghaanse (identiteits-

)documenten maar weinig bewijswaarde kan worden toegekend, daar deze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel binnen als buiten Afghanistan. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratief dossier. Anderzijds legt u enkele certificaten en documenten van uw job bij de Amerikanen neer. Deze documenten tonen louter uw werk aan, en vertonen geen bewijskracht ten aanzien van uw vrees voor de terroristen/taliban. Daarbovenop dateren deze documenten hoogstens tot mei 2013. Ook op het overzicht van uw opleidingen en werkervaringen staat vermeld dat u tewerkgesteld werd van mei 2010 tot mei 2013 (zie documentenmap, document 11). Dit betekent dat u nog anderhalf jaar in Afghanistan verbleef tot uw vertrek in 2015 (CGVS, p.10). Behalve uw verblijf van zes of zeven maanden in Kabul, en uw verblijf in Jalalabad, waarvan u de lengte niet meer van weet, zijn er bijgevolg nog verschillende maanden waarover u geen duidelijk zicht verschaft waar u zich bevond of werkte. Ofwel verbleef u nog in uw dorp Yargul, of voor een langere periode in Jalalabad, of langer dan beweerd in Kabul of zelfs nog op een andere locatie. Het is echter niet aan het CGVS om te speculeren waar u verbleven heeft, daar u hieromtrent duidelijkheid moet scheppen en de waarheid vertellen. Dat u bijgevolg opnieuw niet in staat bent een correcte tijdslijn te schetsen en geen correcte informatie verschaft omtrent de tijdsaanduidingen van uw verblijfsplaatsen doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Dat u bijgevolg mogelijk nog langer in Afghanistan aanwezig was, dan dat u wil laten uitschijnen, tast de waarachtigheid en minstens de ernst van uw beweerde vrees sterk aan. Verder blijft het ook een groot vraagteken waarom de taliban u zoveel tijd na datum nog steeds zouden bedreigen. U werkte sinds mei 2013 niet meer voor de Amerikanen en deze verlieten enkele maanden later in 2013 de regio, en meer specifiek de basis waar u werkte (zie map landeninfo, document 2). U maakt het gezien voorgaande opmerkingen niet aannemelijk dat er bij een terugkeer naar Afghanistan nog steeds een vrees tot vervolging in uw hoofde zou bestaan.

Tot slot koestert u ook een vrees voor uw dorpelingen, daar u voor de buitenlanders heeft gewerkt, zo gaf u aan. Het is echter weinig waarschijnlijk dat uw dorpelingen u omwille van uw job zouden bedreigen. Er werkten namelijk veel personen uit uw dorp voor de overheid en nog anderen ook voor de buitenlanders (CGVS, p.19). Dat u bijgevolg persoonlijk geviseerd en bedreigd zou worden door uw dorpelingen is weinig aannemelijk. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat de Mujahideen het niet leuk vinden dat meisjes, zoals uw dochters naar school gaan, en dat ze daarom chaos creëren (CGVS, p.28). Toen u gevraagd werd of er dan ook persoonlijke bedreigingen ten aanzien van u of uw familie waren, vertelt u dat ze jullie verplichten boerka's te dragen en u vergiftigden, ook hier (CGVS, p.28). U verduidelijkt verder dat u zowel in uw dorp door dorpelingen als hier door de Duitse inlichtingendiensten vergiftigd zou zijn, daar u voor de buitenlanders werkte en een liberaal gedachtengoed heeft (CGVS, p.28). Enerzijds spreekt u over meisjes die naar niet naar school mogen en het dragen van boerka's. Dit gaat opnieuw over de algemene situatie gelinkt aan de aanwezigheid van taliban in de regio en is geen aanwijzing van een concrete vrees ten aanzien van uw dorpelingen. Anderzijds is het zeer onwaarschijnlijk dat u tot twee maal toe vergiftigd zou zijn. U brengt geen klaarblijkelijke redenen aan waarom uw dorpelingen u zouden willen vergiftigen, evenmin kan u hiervan enig begin van bewijs aanbrengen. Ook de vergiftiging door de Duitse inlichtingendiensten is compleet ongeloofwaardig. U maakt bijgevolg deze bijkomende vrees niet aannemelijk.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen en de elementen in het administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees koestert omwille van uw job bij de Amerikanen. Er dient bijgevolg besloten te worden dat u het statuut van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 a of b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar

op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf

of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan,

dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afgaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afgaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afgaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org/>); het **EASO Country of**

Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel

48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. U bent immers een gezonde man die reeds een bepaalde band met de stad Kabul heeft opgebouwd. Zo leefde u voor uw vertrek reeds zes of zeven maanden in Kabul (CGVS, p.10). U verbleef er in een huis en woonde er met uw vrouw en zeven kinderen (CGVS, p.10, 29). U betaalde de kosten met uw spaargeld (CGVS, p.10). Verder blijkt uw familie over gronden te beschikken in Kunar en hadden jullie inkomsten uit een automarkt, naast gronden die door landbouwers worden bewerkt (CGVS p. 7). U toonde dus aan over de financiële middelen te beschikken om zich in de stad Kabul te hervestigen.

Gelet op uw leeftijd en professionele achtergrond beschikt u over ruime mogelijkheden om u op de diverse arbeidsmarkt in de stad te begeven. U heeft reeds de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving en u heeft reeds ervaring in verschillende arbeidssectoren. U werkte reeds twee jaar als metser voor de Amerikanen en was zo'n drie jaar keukenhulp en arbeider op de Amerikaanse basis (CGVS, p.15). U moet bijgevolg voldoende werkervaring opgebouwd hebben, die u in de toekomst opnieuw kunt gebruiken in de zoektocht naar werk. Uw ervaring in de bouw- en restaurantsector kan deze zoektocht enkel maar bevorderen. Voorts spreekt u Pashtou en kunt u ook Dari (CGVS, p.4, 5), wat in een grootstad als Kabul zeker van pas komt. Ook heeft u enige opleiding genoten, daar u tot de negende graad naar school ging en later nog wat avondschool volgde (CGVS, p.14).

Verder stelt u een zeer klein netwerk te hebben in Kabul. Toch zijn er enkele familieleden die in deze stad wonen. Zo haalt u aan dat er enkele halfzussen van uw vader in Kabul wonen (CGVS, p.7), en woonde vroeger uw zus in Kabul, maar zou deze ondertussen naar de Verenigde Staten verhuisd zijn (CGVS, p.8). Dit toont u echter op geen enkele manier aan. U legt geen enkel document voor dat dit gegeven zou bewijzen. Het CGVS is dan ook van mening dat uw zus zich even goed nog steeds in Kabul kan bevinden. Verder woonde u reeds zes of zeven maanden in Kabul. Bijgevolg zal u ongetwijfeld hier en daar wat kennissen of vrienden hebben, op wie u kunt terugvallen voor enige ondersteuning.

Ook kan het CGVS geen elementen waarnemen omtrent uw mentale toestand waardoor een hervestiging in de stad Kabul niet mogelijk zou kunnen zijn. Zoals supra reeds besproken, haalt u aan dat u mentale problemen zou hebben. Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u bijvoorbeeld aan dat u hierdoor niet eens kan herinneren hoeveel kinderen u heeft of wat hun namen zijn (CGVS, p.16). Het CGVS bemerkt echter dat u wel degelijk herinnert dat u zeven kinderen heeft (CGVS, p.5) en verder in staat bent om uw problemen uiteen te zetten. Bovendien zijn deze coherent aan uw verklaringen in Duitsland (zie map landeninfo, document 3). U rept ook geen woord over enige mentale problemen tijdens uw interview in Duitsland. U meldt verder zelf geen ongemakken tijdens het interview in België en haalt ook aan in België niet naar een psycholoog te gaan (CGVS, p.20). Voorts legt u geen enkel attest voor dat deze mentale problemen zou staven. Het CGVS is dan ook van mening dat uw mentale toestand niet in die mate is aangetast dat een hervestiging in Kabul niet mogelijk zou zijn.

U haalde verder geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Kabul zou kunnen vestigen. Men kan dus concluderen dat u de stad Kabul reeds goed kent, en dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er opnieuw een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe hoogstwaarschijnlijk ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de terroristen omwille van uw job bij de buitenlanders gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift uittreksels uit vier rapporten (stukken 2-5) en een aantal internetartikels (stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Nadat verzoeker in Hongarije en Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende en nadat zijn op 21 mei 2018 in België ingediend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard omdat verzoeker niet kwam opdagen voor zijn interview op de Dienst

Vreemdelingenzaken op 13 september 2018 zodat hij werd geacht afstand te hebben gedaan van zijn eerste in België ingediend verzoek om internationale bescherming, dient verzoeker op 7 oktober 2019 een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker voert aan dat hij door “terroristen” (lees: de taliban) en zijn dorpelingen wordt bedreigd omwille van zijn werkzaamheden voor de Amerikanen, eerst als metser en later als keukenhulp. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid; (ii) louter uit verzoekers profiel als metser en keukenhulp voor de Amerikanen geen nood aan internationale bescherming blijkt daar het om een “*low level collaborator*” gaat; (iii) verzoeker niet kan verduidelijken hoe de taliban op de hoogte zouden zijn gekomen van zijn werkzaamheden als keukenhulp voor de Amerikanen; (iv) verzoeker vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de dreigtelefoontjes die hij zou hebben ontvangen; (v) het niet aannemelijk is dat de taliban niet meer actief zouden zijn in de door hen geuite bedreigingen aangezien verzoeker nog anderhalf jaar kon blijven verder werken als keukenhulp voor de Amerikanen; (vi) verzoekers verklaring dat zijn familie nog steeds in hun regio van herkomst verblijft afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de voorgehouden bedreigingen vanwege de taliban, temeer daar verzoeker slechts naar algemene praktijken verwijst die niet gelinkt zijn aan zijn persoonlijke nood aan internationale bescherming wat betreft de problemen die zijn familie zou ondervinden sedert zijn vertrek; (vii) verzoekers verklaringen chronologisch onverzoenbaar zijn; (viii) inzake de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier) wordt vastgesteld dat deze de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen aangezien (a) zijn taskara enkel zijn nationaliteit en herkomst aantoonde, die niet worden betwist, (b) hij in Duitsland een andere taskara voorlegt dan in België, hetgeen de bewijswaarde ervan relativeert temeer gelet op de beschikbare informatie in verband met corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier), (c) de certificaten en documenten met betrekking tot zijn werkzaamheden voor de Amerikanen enkel zijn werkzaamheden aantonen doch de voorgehouden vervolgingsfeiten niet bewijzen, temeer daar eruit blijkt dat hij maar tot mei 2013 voor de Amerikaanse troepen heeft gewerkt zodat er aldus verschillende maanden zijn waarover hij geen duidelijkheid verschaft en waardoor het eens te meer onaannemelijk is dat verzoeker nog steeds door de taliban zou worden bedreigd omwille van deze werkzaamheden; (ix) verzoeker geenszins *in concreto* aannemelijk maakt dat hij of zijn familie door zijn dorpelingen zou worden bedreigd.

2.3.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker onder verwijzing naar algemene rapporten op zijn verwestering. Hij stelt dat hij liberaal is, dat hij alcohol drinkt en dat hij zich gedurende zijn verblijf van vijf jaar in Europa heeft aangepast aan de Europese gebruiken en gewoonten. Hij besluit “*Dat er dus zeker sprake is van een verwestering van verzoeker, a fortiori in de ogen van de Taliban*”.

De Raad stelt vast dat verzoeker doorheen zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en/of zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelf geen enkele keer melding maakte van een nood aan internationale bescherming omwille van zijn verblijf in Europa. Nochtans diende verzoeker op 28 mei 2015 in Hongarije reeds een verzoek om internationale bescherming in en verblijft hij ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 6 februari 2020 dus reeds ruim 4,5 jaar in Europa. Het voor het eerst opwerpen van deze nood aan internationale bescherming in onderhavig verzoekschrift, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan.

Vervolgens stelt de Raad vast dat uit het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 (verzoekschrift, stuk 3) blijkt dat bij de beoordeling van het risicoprofiel van personen die als verwesterd kunnen worden beschouwd rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval (p. 48: “*depending on the individual circumstances of the case*”). Verzoeker kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar algemene informatie en dient zijn nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij liberaal is, dat hij alcohol drinkt en dat hij zich gedurende zijn verblijf van vijf jaar in Europa heeft aangepast aan de Europese gebruiken en gewoonten. Verzoeker laat echter na *in concreto* te verduidelijken op welke wijze deze elementen in zijn hoofde ingeval van terugkeer naar Afghanistan aanleiding zouden kunnen geven tot een nood aan internationale bescherming. Het loutere feit dat verzoeker een liberaal

gedachtegoed zou hebben en zich heeft aangepast aan de gebruiken en gewoonten in Europa, betekent immers niet dan hij zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de gebruiken en gewoonten in Afghanistan, het land van zijn nationaliteit waar hij tot 2015 zijn hele leven heeft gewoond en waar ook zijn familie nog steeds verblijft. Evenmin kan het in Europa drinken van alcohol op zich worden beschouwd als een element waardoor hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan in het vizier zou lopen en waardoor hij als verwesterd zou worden beschouwd. Verzoeker toont geenszins aan dat het drinken van alcohol voor hem een niet op te geven activiteit zou zijn of dat men hiervan in Afghanistan op de hoogte is.

Gezien het voorgaande, slaagt verzoeker er dan ook geenszins in om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij dermate is verwesterd dat hij ingeval van terugkeer naar Afghanistan nood zou hebben aan internationale bescherming.

2.3.2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige in zijn verzoekschrift enkel ingaat op de veiligheidssituatie in de stad Kabul en de motieven in de bestreden beslissing inzake deze stad als intern vestigingsalternatief. Verder voert hij geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de motieven in de bestreden beslissing inzake zijn nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet zoals hiervoor samengevat (zie *supra*, sub 2.3.2.1.). Hij komt dienaangaande immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder *in concreto* te duiden waarom deze motieven volgens hem onjuist en/of onvoldoende zouden zijn. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig.

2.3.2.5. Op welke manier de bestreden beslissing behept zou kunnen zijn met machtsoverschrijding kan niet worden ingezien. De commissaris-generaal heeft immers de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.6. Gezien het geheel van wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing inzake zijn nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.7. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker in de stad Kabul over een toegankelijk, veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet:

*“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar*
op

https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf
<https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

of

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van

herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. U bent immers een gezonde man die reeds een bepaalde band met de stad Kabul heeft opgebouwd. Zo leefde u voor uw vertrek reeds zes of zeven maanden in Kabul (CGVS, p.10). U verbleef er in een huis en woonde er met uw vrouw en zeven kinderen (CGVS, p.10, 29). U betaalde de kosten met uw spaargeld (CGVS, p.10). Verder blijkt uw familie over gronden te beschikken in Kunar en hadden jullie inkomsten uit een automarkt, naast gronden die door landbouwers worden bewerkt (CGVS p. 7). U toonde dus aan over de financiële middelen te beschikken om zich in de stad Kabul te hervestigen.

Gelet op uw leeftijd en professionele achtergrond beschikt u over ruime mogelijkheden om u op de diverse arbeidsmarkt in de stad te begeven. U heeft reeds de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving en u heeft reeds ervaring in verschillende arbeidssectoren. U werkte reeds twee jaar als metser voor de Amerikanen en was zo'n drie jaar keukenhulp en arbeider op de Amerikaanse basis (CGVS, p.15). U moet bijgevolg voldoende werkervaring opgebouwd hebben, die u in de toekomst opnieuw kunt gebruiken in de zoektocht naar werk. Uw ervaring in de bouw- en restaurantsector kan deze zoektocht enkel maar bevorderen. Voorts spreekt u Pashtou en kunt u ook Dari (CGVS, p.4, 5), wat in een grootstad als Kabul zeker van pas komt. Ook heeft u enige opleiding genoten, daar u tot de negende graad naar school ging en later nog wat avondschool volgde (CGVS, p.14).

Verder stelt u een zeer klein netwerk te hebben in Kabul. Toch zijn er enkele familieleden die in deze stad wonen. Zo haalt u aan dat er enkele halfzussen van uw vader in Kabul wonen (CGVS, p.7), en woonde vroeger uw zus in Kabul, maar zou deze ondertussen naar de Verenigde Staten verhuisd zijn (CGVS, p.8). Dit toont u echter op geen enkele manier aan. U legt geen enkel document voor dat dit gegeven zou bewijzen. Het CGVS is dan ook van mening dat uw zus zich even goed nog steeds in Kabul kan bevinden. Verder woonde u reeds zes of zeven maanden in Kabul. Bijgevolg zal u ongetwijfeld hier en daar wat kennissen of vrienden hebben, op wie u kunt terugvallen voor enige ondersteuning.

Ook kan het CGVS geen elementen waarnemen omtrent uw mentale toestand waardoor een hervestiging in de stad Kabul niet mogelijk zou kunnen zijn. Zoals supra reeds besproken, haalt u aan dat u mentale problemen zou hebben. Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u bijvoorbeeld aan dat u hierdoor niet eens kan herinneren hoeveel kinderen u heeft of wat hun namen zijn (CGVS, p.16). Het

CGVS bemerkt echter dat u wel degelijk herinnert dat u zeven kinderen heeft (CGVS, p.5) en verder in staat bent om uw problemen uiteen te zetten. Bovendien zijn deze coherent aan uw verklaringen in Duitsland (zie map landeninfo, document 3). U rept ook geen woord over enige mentale problemen tijdens uw interview in Duitsland. U meldt verder zelf geen ongemakken tijdens het interview in België en haalt ook aan in België niet naar een psycholoog te gaan (CGVS, p.20). Voorts legt u geen enkel attest voor dat deze mentale problemen zou staven. Het CGVS is dan ook van mening dat uw mentale toestand niet in die mate is aangetast dat een hervestiging in Kabul niet mogelijk zou zijn.

U haalde verder geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Kabul zou kunnen vestigen. Men kan dus concluderen dat u de stad Kabul reeds goed kent, en dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er opnieuw een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe hoogstwaarschijnlijk ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de terroristen omwille van uw job bij de buitenlanders gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.”

Verweerder laat op 17 augustus actuele informatie geworden over de situatie van de stad Kaul. COI Focus Afghanistan: “*Security situation in Kabul City*”, 8 april 2020. Uit de toelichting blijkt dat de veiligheidssituatie niet gewijzigd is sinds de vorige COI Focus.

De informatie die verzoeker bijbrengt (verzoekschrift, stukken 2-5 en 7) is niet van aard om aan te tonen dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing) onjuist of achterhaald zou zijn. Deze informatie ligt immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie. Waar verzoeker verwijst naar de COI Focus “*Afghanistan. Security Situation in Kabul city*” van 8 april 2020, dient vastgesteld dat verzoeker dit rapport niet toevoegt aan zijn verzoekschrift, noch een weblink opneemt in zijn verzoekschrift. Verzoeker neemt enkel een citaat uit dit rapport op in zijn verzoekschrift. Aldus kan niet worden nagegaan welke bijkomende informatie dit rapport bevat en kan niet worden geverifieerd in welke context dit citaat dient te worden geplaatst. Waar verzoeker verwijst naar het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken (verzoekschrift, stuk 5), dient erop gewezen dat dit reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt als volgt: “Voorts verwijst verwerende partij naar het feit dat verzoeker enkele keren in Kabul is geweest of gedurende beperkte periodes heeft gewerkt. Zulks is niet van die aard om te oordelen dat verzoeker over concrete mogelijkheden beschikt om er aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.”, komt hij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder *in concreto* te duiden waarom zijn verblijven in Kabul en zijn werkervaring volgens hem onvoldoende zouden zijn om (mede gelet op de andere motieven in de bestreden beslissing dienaangaande) te besluiten tot de redelijkheid van de stad Kabul als een intern vestigingsalternatief in zijn hoofde. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig. Waar verzoeker verwijst naar de COI Focus “*Afghanistan. Security Situation in Kabul city*” van 8 april 2020, dient herhaald dat verzoeker dit rapport niet toevoegt aan zijn verzoekschrift, noch een weblink opneemt in zijn verzoekschrift. Verzoeker neemt enkel een citaat uit dit rapport op in zijn verzoekschrift. Aldus kan niet worden nagegaan welke bijkomende informatie dit rapport bevat en kan niet worden geverifieerd in welke context dit citaat dient te worden geplaatst. Hoe dan ook dient vastgesteld dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij in dermate precaire socio-economische omstandigheden zal terechtkomen ingeval van hervestiging in de stad Kabul dat de redelijkheid van deze stad als intern vestigingsalternatief in zijn hoofde zou worden ondergraven. Er kan wel degelijk worden aangenomen dat verzoekers verblijf in Kabul en zijn werkervaring ertoe bijdragen dat verzoeker in staat kan worden geacht in de stad Kabul een leven op te bouwen.

Gezien het voorgaande, slaagt verzoeker er niet in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend twintig door:

Mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

Dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS